

נערה שנתפתתה פרק רביעי כתובות מד.

מסורת הש"ס

(א) לקמן פט': (ב) [ס"א
אביה, (ג) ד"מ קח:
(ד) [דברים (כב),
(ה) [כדאיתא ד"מ קח:],
(ו) ת"י כ"י, (ז) [ושוד דליכא
למימר דהכא איירי בדכתב
לה ולא תקשי ארבי נחמן
דהכא מיירי כשמחזרת לו
כתובה ראשונה כשטמן לה
השניה. ת"י כ"י].

ורה אור השלם

1. והוציאו את הנער
אל פתח בית אביה
וסקלוהו אנשי עירה
באבנים ומתה בי עשתה
נכלה בישראל לזנות
בית אביה ובערת הרע
מקרבך: דברים כב כא

גליון הש"ס

רש"י ד"ה אורונוי מהר"י
 רבו' להפרס פסולין.
 ע"מ מ"ל (פ"ג) [פ"א]
 מכלי שמעס הל' כ': כו'
 תוס' ד"ה אימר וכו'
 אומר שביב"א דני"מ ע"י
 תפוזת מהר"א ששון ס"י
 ק"ס: ה"ה וזוהרתי וי"ל
 שאינו רוצה לפשוט. כעין
 זה בתוס' קדושין כג ע"ב
 ד"ה דלר"ס. ודף כ"ג
 ד"ה מוס' ד"ה ואס':
 ב"א"ד אמרה שמישה
 ואינה ברייתא. עיין לקמן
 ע"פ כ"ש"י ד"ה וז"ל:

הגהות הב"ח

(ח) תום' ד"ה והלכתא וכו'
דאיכא תוספת ביטל שני
את הראשון:

תוספות רי"ד

שני. או אם יש לה מה
לסרוך גובה י' מאות
מזמן שני וא"י נחמן ש'
שטרות היוצאין בא"י
בטל שני לא תראשקן. פי'
אם כתב לו שני שטרי
מכר או שטרי מתנה על
שדה אחת א"י כתב בניסן
וא"י כתב בחשירי בלתי
האראשקן פי' אם היה
בר אחריות וטרפורה וכו'
אינו גובה אלא מזמן שני.
אמר ר"י ורמדה ר"י א'
אראשקן ביה דקאית ודחפת
כתביה. פי' א' אושקן
יקלעל בקשטרא כתרלא א'
בטל שני לא תראשקן אלא
ידו על העיתות קאית
א' מזמן ראשקן שטרי
למינב גבי' במאי דכתיב
והוא תרצה למחול
שיכבדנו ראשקן
ולגבות מזמן שני תבבל כל
החשפות הכתובה בשטר
הזו: פ' ששטל י' פי' שני
שטרות היוצאין בא"י
א"י בטל שני לא תראשקן
א' הי אראשקן מכר שני
במחלה ליתא דא' וכו'
דכתב ליה שטות דנא חר
מצד פ' כי במכר יכול
בצל מצרא להוציא דמי
בצל מתנה לית בל שטות
דינא דבר מצרא ולהכי
היה דכתב ליה בלשון שטות
לשטק מעליו בר מצרא
א"י ולבטל לא תראשקן
וכ"ש שראשקן מתנה ושני

הכא נמי. מדלג כתב ואוספית לה מאה אמאמים קמאי אלא כתב
מומן שני לכל השלש מאות ולא בלשון מוסקף על השטר הראשון ש"מ
אחילתיה לשעבודא קמא ואם זאת לגבות שטר השני תגבה מומן
שני אבל בצי תוספת המוסקף בכל כתובות על מנה מאמים כותבין
בצי ואוספית לה על מאי דתקון רבנן
ההלכך לא אחילתיה לשעבודא קמא
וכדקאי קאי: **אמר מר.** אדרב הוה
קאי דלאמר אם זאת לגבות מאמים
כ"ו: **שני שטרות.** של שדה אחת
של מכר או מתנה וכתבן ראוזין
למשמעון אחד בניסן ואחד בסיון: **ביטל**
שני אם הראשון. ואם כתב לו
אחריות וטרפוה ממנו אין גובה אלא
מומן שני וה"נ נימא ראשון בטיל
לגיה דאחליה לשעבודיה קמא: **דאי**
מוסוקף זה דיקלא. בשטר כתב: **בטיל**
למסוקף דקפיה. ולא לבטולי

לקמח אלא דאי מזמן שני אחי למגבי
ליקני עיקר ותוספת ואי ניחא ליה
בקמח משום דקדים לא ליקני תוספת:
וה"נ הא אוסיף לה. דכחז לה שלש
האות: ליפות כחו כחב"ה. ואי נמי
אלא אוסיף ביה לא ביטל את הראשון
אלא דלא ליחו בני מזלל את עצמור
ועליה דקיימא אן מתנת ליה דערה
משום דינא דבר מזלל: דינא דבעל
חוב. דאי אחי ב"ח וטריף ליה
מיינה קבל עליו אחריות בשטר השני
דנהדר ויגבי מיינה מעות הכתובים
כחן: מאי טעמא. ביטל: אודי
ליה. השטר שהראשון מזויף
היה ותמרה על האחז לגבות מזמן
שני: אורועי סהדי. התחמית
בראשון *לרפרס פסולים לרב אחא
כשרים: ושלומי פירי. שאלל לוקח
בין זמן ראשון לזמן שני לרפרס
משלם: ולטסקא. לפיכך מס הקרקע
למלך מזמן ראשון לזמן שני לרפרס
על המוכר לפרוע לרב אחא על
הלוואה לפרוע: מאי הוי עלה
דקטובה. מאימא גביא:

מתני' ווינסה. באירוסין והיא נערה: הרי זו **בחנק**.
וואפי' נגזירה פחותה מזה ג' שנים
דבחוקת בחולה היא דכי כמיצא
סקילה בנערה המאורסה בישראל
דמיצא דכמיצא כי עשה נזלה
בישראל: אין לה לא פסח בית

אָבִיבֵּי. א״ל להוֹרִיחָה אַל פֿתַח בַּיִת אָבִיבֵּי: וְלֹא מֵאֵה סַעֵב. אַמֵּס נִמְנָח צַעַל שִׁקְרָן וְעַדִּיו וּזְמִמִּין דְּכוּלָּה פֿרַשָׁה זִישְׂרָאֵל מִתִּיבָל: הִרִי וּזוֹ בַּקִּינָה. בְּגִמְרָל וְעִיָּן יִלְיָף לֵה: הִרִי הִיא כְּכַס יִשְׂרָאֵל לְכָל דְּבָרֶיהָ. וְיֵשׁ לֵה פֿתַח בַּיִת אָבִיבֵּי וּמֵאֵה סַעֵבִים: יֵשׁ לֵה אָבִיבֵּי וְאִין לֵה פֿתַח בַּיִת אָבִיבֵּי. כְּגוֹן שְׂאִין לוֹ בַּיִת וּבִישְׂרָאֵלִית קִמִּיירִי: גַּמִּי

ולאזכוריו ממילתא דר' אלעזר ז"ר שמעון ורבנן הו גמי מימרא הוי
 ויהינא דהמארס את בתו ליכא לאזכורי דליכא לאוקמה דכתב לה וא"ת
 וינשאת שאין לאזכיר רשות בה וע"כ דללא כתב לה מיירי דאי כתב
 הוה כתובה פשיטא דאין לו בה כלום ונראה לרשב"א דלעולם איכא
 דידעתא הויאל וימנה מאתים שלו תוספת גמי שלו קמ"ל: **הגיוורת**
 דלייירי בפחותא מצת שלש דאין דרכה להתגייר אללא עם אמה ועודו
 מצת **ז"ר** אל"כ הוא תובע להתגייר וזאת פחותה מצת ג' א"ת בה דע
 ועוד משום דבעי למיתני היתה הורתה שלא בקדושה אילינדה פקדו
 ומכא **למ"ד** צ"כ נגמר הדין (פסהדרין דף מה:) קטעיה די העדים פקדו
 בקדושה והיינו גמי אין לה אז אבל קשה דדקשי ליה מבריימי
 שלא שבערי עובדי כוכבים ואמאי לא פטרינן לה לגמרי
 שבערינן ולא שבערי עובדי כוכבים ואמאי לא פטרינן לה לגמרי

תביעה. ליה רבמטה ליכא אחריות ובכמר איכא אחריות ואתי כ"ע' וטרף ליה מיניה
ותבת ליה ואל תבשל את הארשוקן. ודאי שיהיב בככר שניהם במתנה בטל שני את
הארשוקן ודאי ליה. ר"א אמור אחילה אחילה לשעבודיה קמפ'. פרום אמר הודה
וארשוקן נכתב בשקר ואל האמת לפיכך בישק לו שיכחול בו שטר שני ור"א
כאן בפסול אמרין כשר היה ולמה כתב לו השני פסיסו המכר ללוקח שיכחול
הזמן שני מפני שהיה לו שום שדה למכור בין זמן הא' לזמן הב' ולא היה ללוקח רוצה
א' לפיכך פייסו שימחול לו שעבדו בזמן ארשוקן מ"ב א"א אורועי שהיה ללוקח כיון
א' העידה הם פסולים לו שאם יש לו שום שטר שהחזימו בו הוא בטל מפני כן
א' אבל לעילמא לא לא הימנו פסולטס ומיה' אמר לאורועי ל"א לפסול ולמ"ד אחילי
לזמנו. ודאי לדרם אמר אורועי ודאי שהארשוק היה פסול ל"א לא פהיתא כשרה

הבא נמי בדאוסוף 57. פי' שכתב בצמחזה שניה יותר מבראשונה אבל אין לפרש שכתב צדימי ואוסופיות כך וכך דה"ל הייתה גובה שמהן כדאמרין לעיל: **משום** דינא דבר מצרא. ויגידו אותו של מוכר דאם יראה שיהיה אית זה דינא דבר

מנצח דאפילו ממנה שכתוב זה
אחריות אית זה דינא דבר מנצח
ונראה דאם הלווק עצמו מנצח דלא
שייך דינא דבר מנצח דביטול שני את
הראשון ויש מפרשים ללאו דוקא
נקט משום דינא דבר מנצח דאפילו
לא שייך דינא דבר מנצח לא ביטול
שני את הראשון דנפקא מינה לענין
דכך דאפי' למ"ד (ב"ב דף סד):

מוכר צעין רעה מוכר נותן צעין
יפה נותן: **אימור** אחו"י אחו"יה
לשיעבודא. מימה מה אחליה
לשיעבודא שייך גזי מתנה ונראה
לר"י כגון שצין זמן הראשון לזמן שני
קנה הנותן שדה אכל שדה הניתן
והשטח אחליה מקבל מתנה לשיעבודא
ולא יוכל לטעון דינא דבר מלרא
ועד * אומר רשב"א דנפקא מינה
אם לזה נותן צין זמן הראשון לזמן
שני שיטרפו צעלי חוביו מאותה שדה
א(ל)א"נ אם יאכל הנותן פירות צין זמן
ראשון לשני: **איכא** בנייהו
אורו"י סהדי. מימה גדולה הוא מה
שפירש בקונטרס לפסול העדים
לצין יכול לפסול העדים צעין זה
ונראה לר"י דאם יש לזה מקבל
מתנה שום סער אחר שהעדים אלו
חתומים בו מרעין ליה לטערא הוציא
הוא מודה שכן פסולין אי נמי
לפסול חתימתן קאמר דלימיר זיופי
זייף הוציא והוא מודה שהסער הזה
מזויף: **והלכתא** אחד זה ואחד
זה

זהו מן הנסוּאין. תימָה לרצונו יחַסֵּה
השֵׁמֶת מִסְקִינָן לִדְחָד זֶה וְאֶחָד זֶה
מִן הַנְּסוּאִין אַע"ג לְדוֹסִיף לֵה וּפְלִיגָה
לְרִצְרֵי נַחֲמֵן לְדַמֵּר לְעֵלֵי אֵי וְסוֹפִיף
לִיקְלָה לְמוֹסַפֵּת אֲדַעְמָה לְמוֹסַפֵּת
כְּתִיבָה וְלֹא צִיטֵל שְׁנֵי אֶת הָרֶאשׁוֹן
וְזֶה תִּמָּה לְהִלְכָתָה כְּרֵצ נַחֲמֵן
צְדִיקֵי וּרְפָרָס וְכֵן אֶחָד אִיפְלֹגוּ אֲלֵצִיבָה
וְדִיִּיקִינָן נִמִּי צִשְׁלֵיִה הַכּוֹתֵב (לִקְמֵן
דף פט: וסס) כּוֹתֵבִי וְאוֹרָ"י לִדְחָה
אַע"ג לְדוֹסִיף מוֹסַפֵּת צִיטֵל (א) הַ
הָרֶאשׁוֹן וְטַעֲמָה מִשּׁוּם לִיכָה שְׁטַר

כמוהו באירוסין אלף מתנאי ז"ד הלכך נתצטל מתנאי ראשון ע"י שטר אצל לעיל דאיכא שני שטרות כשהוסף בשני לא ציטל את הראשון הואיל והוא צידו עדיין וא"ת וכיון דלאירי מילתיהו דרב הוהא ורב אסי צילא כתב לה א"כ תפסו מהכא הא דבשני צפ"ק דב"מ (דף יז: וסג) אי ארוסה אית לה כמוהו צילא כתב לה וי"ל שאינו רואה לפסוט אלף מן המשנה או מצרייתה ואע"ג דאיכא פסו יתודה אמר שמואל * אמרה משמיה ואיני צרייתה ומתניין שטר מהא דתניה לעיל מודה ר' יהודה במאכס את צמו וזברה ה הויא שלו הואיל וברשותו נכתבו כדאמר לעיל ואי ארוסה אין חלוקמה בדכתב לה ומיירי כגון שהוסף לה בשעת נשואין דסלקא בנתיידיה בתה עמה. הא דלא נקט הגיורת שנתיידיה סתמא משום אין קברא שיעצילוה על דעת ז"ד שאין מנציילין גר קטן על דעת לתצוה להכי נקט שנתיידיה עמה והטעמיהו על דעת אמה :

אין לא פתח בית אב ביה חרי זו בסקילה. תימה דמיאשי צענין קרא דכתיבי וי"ל דשאני הכא דגלי שטר קרא ומעבר לרבות הורטה דבעיז שרובה עובדי כוכבים סוקלין אותה על דעת לרצו דרריש ל דבריו עובדי כוכבים הוי שערירי שערבי ז"ד ולא שער העיר:

ההורה ולדיהה שלא בקדושה אלא בתנאי היא כשאר א"א דעלמא: אין אלה פתח בית אן ובוחתר פתח בית אן כדבעינן במוציא שם ער דעלמא דהא לא ידעי אבות מן און. ולא מאה טעם פ' באור א' דערס כעודה ארוסה שונתה שלא ע"י הוצאת שם ער אלה יעינן לא כעודה המאורסה ש' דלא דמין המוציא שם ער. אע"פ שמוציא שם ער סקילה האמור בה חידוש און כדמפרש בגמרא חאיתיה במוציא שם ער לעולם. וכ"ש דמסקינן לא דמין ארוסה דלאו חידוש חייב היבנה לא בקדושה ולדיהה בקדושה הרי זו כסקילה. א"א פתח בית אן. פ' האה אין לא שאין מיוחסת נוכחיה אלא גיורא ולא משום חיל יחוס לעבוד כוכבים דודאי אלה ליה חיל יחוס דכתיב מדרוך ב' כדמפרש בגמרא למיתא נתכתה ולא לקנס. חיתה הול"ב הרי זו כתב ישראל לכל דבריה. ונתעבתא אמה בעודה יתורית דעכשיו של אה: ש' זה לא ואן לא פתח בית אן כ"י בישרא א"א פתח בית אן וא"ל: א"א ר' זו כסקילה לא נאמר פתח בית אן אלא

עין משפט
נר מצוה

מִזֵּן אֶבְרָהָם מִיֵּי פַטְיוֹן
מֵהֶלֶל חִשּׁוֹת הַכֹּהֵן
טוֹשֵׁעַ אֶהְיֶה סִי קִסְעִי
יְדִי

יִזְדַּהֲרוּ זֶח מִי פֶה
מִהֲלִי זִכִּיה הֲלִי ח ט
סמג עשין פב טוש"ע
חור"מ סי' רמ קע"א ז:
יח ט מ"י פ"ג מִהֲלִי
אִסּוּרֵי צִיָּאָה הֲלִיז
סמג עשין לו:
י"ח י מ"י שס הֲלִי יא:

ב כ מיי פ"ג מהל' נערה
הל' ח סמג עשין נה:
בא ל מיי פ"ג מהל'
איסורי ביאה הל' יא:

מוסף רש"י

[illegible]

תוספות רי"ד (המשך)

הלוקח בין זמן הא' לזמן
הח' חייב להחזיר ובלעילם
ולר"א אנו חייב להחזיר
למ"ד: בעלים: מ"א סקסא. פי'
לפרוע מן המלך מומן א'
ועד זמן ב' בפרסם דאמר
אודיו לוקח עליהם המוכר
הודו ללוקח שהם' א"א
הם' וזהו' עיקר וא"א מס'
הקרקע על המוכר לפרוע
מזינן על השטר ולר"א על
הלוקח דאמר ומוסתבר
כ"א דאחזיקו שהיו
בשקלא על מוקחין:
מתני' הגורש שנתירה
בחת עמה ונתתה ה"ז בתנן
בא"א פה פחת בא"א כ"א
סלע. פי' שנתירה עשה
דנכשי קטנה דנכשי
בתולה היא שבכ"א פי'
הא בקול דעת להחזיר
ואי בלגלגה שנתירה
שוב אינה בתולה. וינתה
מן הארזוין עליה יורה
ה"ז בתנן. פי' א"א
שנא ורוציא עליה בעלה
שם ע"י עדים
שנתה בארזוין דא"א
דן סקסא ע"י רשאל
שנא ורוציא ע"י רשאל
שם דכי כתוב סקלא
בגזרתה הכותב בשאל
כתב. והכותב במוציא
שם ורי עשתה בעלה
בישראל. וזהו לאו ת'
רשאל את הארז וינתה

מיתה דיהבין לה לא בעינן
 ס הומו עדי וזה"נ נמי אם
 נתה לסקילה דכין דמפקינן
 ומשמע דלא שייכא מיתה
 ק דא"ר. היתה הורתה שלא
 אחר אביה כיון שהוא עובד
 בן בלדון: ולא מאה סלע
 תגייור שניהם אביה ואמה
 קמייירי ואין בית לאביה.
 מזה: